

Oversættelse.Bilag 6.

Udenrigsminister Gustav Rasmussens Tale i 3. Udvalg den 30. Januar 1946.

I en Tale i Plenarforsamlingen har jeg henledt Opmærksomheden paa de Folkevandringer, der nu finder Sted i Tyskland, og de Farer, som Nabostaterne er truet af ved Befolkningstrykket indefra. Jeg nævnte ogsaa, at det kunde være tilraadeligt at lede den tyske Folkevandring bort fra Tysklands Grænseegne.

Senere Talere, navnlig den hollandske Statsminister, den franske Udenrigsminister og den tsekoslovakiske Udenrigsminister, har ligeledes omtalt Flygtningespørgsmaalet.

Jeg vilde gerne nu fremsætte nogle flere Bemærkninger til dette Udvalgs Overvejelse.

I.

Først og fremmest maa det bringes paa det rene, hvad vi taler om. I denne Forbindelse vilde jeg gerne understrege den Mangfoldighed af forskellige Kategorier af Personer, der mere eller mindre vagt hentydes til ved Udtrykkene »Flygtninge« eller »displaced persons«.

1. For det første findes der Flygtninge fra før Krigen; navnlig Personer, der kommer ind under Nansen-Pas Ordningen. Der er stadig et stort Antal, maaske 300—350.000, af disse Personer spredt over hele Verden. Flertallet af dem har efterhaanden bosat sig, og kun et Mindretal frembyder nu et egentligt Problem.

2. Dernæst kommer Flygtningene, som forlod Tyskland under Nazi-Herredømmet. Det var for at hjælpe disse Flygtninge, hvoraf de fleste er af jødisk Race, at Højkommissæren for Flygtninge fra Tyskland blev udnævnt af Folkeforbundet.

I 1938 besluttede Folkeforbundsraadet at sammenlægge denne Højkommissærs Kontor med det gamle Internationale Nansen-Flygtningekontor.

3. Den internationale Konference, der blev sammenkaldt i Evian i Juli 1938 paa Initiativ af Amerikas Forenede Staters Præsident, Franklin Roosevelt, besluttede at oprette den inter-gouvernementale Flygtningekomité, der nu repræsenterer 35 Lande, hvoraf de fleste, omend ikke alle, tilhører de Forenede Nationer.

Denne Institution var oprindeligt oprettet for at tage sig af Personer, som paa Grund af deres politiske Overbevisning, Trosbekendelse eller Race havde været nødt til at flygte fra Tyskland og Østrig — hvortil senere kom Sudeter-Omraaderne i Tsekoslovakiet — uden endnu at have bosat sig noget andet Sted, eller som i Fremtiden vilde være nødsaget til at forlade deres Oprindelsesland af samme Grunde.

Paa London-Konferencen i 1942 blev dette Mandat udvidet til at omfatte »Personer, hvorsomhelst de opholder sig, der som Følge af Begivenhederne i Europa har været nødt til at forlade eller vil blive nødsaget til at forlade deres Opholdsland paa Grund af Faren for deres Liv eller Friheder, paa Grund af deres Race, Religion eller politiske Overbevisning«.

Nogle Maaneder før Krigens Udbrud blev den daværende Folkeforbunds-Højkommissær for Flygtninge, Sir Herbert Emerson, udnævnt til Direktør for den inter-gouvernementale Komité.

Disse Flygtninge, som jeg har omtalt i de foregaaende Bemærkninger, er kort sagt de Førkrigstids-Kategorier af Flygtninge, som nærmere er omhandlet i det af den britiske Delegation udarbejdede Aktstykke af 23. Januar 1946.

Men vi kan ikke standse her. Vi kan ikke undgaa de endnu større, alvorligere og langt mere udviklede Problemer, som er opstaaet under den sidste Krig og efter Fjendtlighedernes Ophør.

Disse desværre meget talrige Efterkrigstids-Flygtninge falder i adskillige Kategorier: